

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **H. K., z. s.**
sídlem X
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Netušilem
sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti

osob zúčastněných na řízení: 1) **B. B., a. s.**
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Zůnou
sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4

2) **S. E. s. r. o.**
sídlem X
zastoupená obecným zmocněncem D. V.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j 047060/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j 047060/2017/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 30. 1. 2017, č. j. MUKV 7470/2017/VYST, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Davida Netušila, advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 20. 6. 2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu K. n. V., odboru výstavby a územního plánování (dále jen „orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2017, č. j. MUKV 7470/2017/VYST, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno opakované stavební řízení - dodatečné povolení změny stavby I. etapy před jejím dokončením ve věci stavby „Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci K.“.
2. Žalobce uvedl, že na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) [dále též „stavebník“] orgán I. stupně vydal dne 16. 9. 2009 sdělení, že realizace spalovny s elektrárnou na pozemcích parc. č. X, X, X, X, st. p. č. X a X v katastrálním území K. je územním plánem obce vyloučena. Žalobce doplnil, že se jedná o pozemky znehodnocené historickou ekologickou zátěží (tzv. brownfields). K následné žádosti stavebníka o předběžné posouzení záměru, který měl dle žalobce nadále vyrábět elektrickou energii spalováním dřevní hmoty a biomasy, avšak zmínka o výrobě elektrické energie byla účelově v názvu vynechána, orgán I. stupně ve vyjádření ze dne 24. 2. 2010 tvrdil, že je v souladu s územním plánem obce. Následně orgán I. stupně vydal dne 19. 8. 2011 podle názoru žalobce účelové a zjevně nezákonné stavební povolení stavby, která byla stávajícím územním plánem zcela vyloučena. Teprve dne 11. 5. 2012 nabyla účinnosti změna č. X územního plánu obce K., která umístění této stavby umožňovala. Orgán I. stupně tedy vědomě povolil stavbu o 9 měsíců dříve, než tuto stavbu připouštěl územní plán obce. Obdobné porušení stavebního zákona v případě solární elektrárny v M. bylo dle žalobce předmětem obžaloby, přičemž ze strany státní zástupkyně bylo hodnoceno jako flagrantní porušení pravidel stavebního řízení. Nespokojení obyvatelé obce se proto obrátili na soud s návrhem na zrušení změny č. X územního plánu obce K., které je vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 50 A 4/2015. V něm bylo neznámým pachatelem podáno zpětvzetí návrhu se zfalšovanými podpisy navrhovatelů. Žalobce dodal, že nemá důkaz, že by toto podvodné zpětvzetí návrhu podal stavebník, avšak je jedinou osobou, které by takové jednání bylo ku prospěchu.
3. Žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v rozhodnutí orgánu I. stupně neshledal zásadní pochybení, které by odůvodňovalo jeho zrušení, avšak opomněl uvést, jaká méně závažná pochybení našel a z jakého důvodu je nepovažuje za natolik významná, aby odůvodňovala zrušení rozhodnutí orgánu I. stupně, a proto považuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
4. Žalobce uvedl, že žalovaný s odkazem na § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 264/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“)

vedl, že je zapotřebí rozlišit stavebníky klasických černých staveb od stavebníků, kteří postupovali v souladu se zákonem, avšak jejich stavební povolení bylo zrušeno. Podle žalobce žalovaný jednak nevymezil, co chápe pod „klasickými černými stavbami“, a zejména není pravdivé tvrzení žalovaného, že stavebník realizoval stavbu v souladu se zákonem a že bylo následně jeho povolení pouze zrušeno. Žalobce zdůraznil, že stavebník realizoval stavbu s vědomím, že je zcela v rozporu s územním plánem obce K. a že bude nařízeno její odstranění, nebude-li dodatečně povolena. Následně se ji pokoušel legalizovat změnou č. X územního plánu obce K. a získal dodatečné povolení stavby, které však bylo zrušeno, a kolaudační souhlas. Podle žalobce tedy stavebník vědomě podstoupil riziko případného odstranění stavby.

5. Žalobce dále namítl, že podle judikatury publikované ve sbírce Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je zapotřebí v případě zrušení stavebního povolení soudem rozhodnout ve věci znovu meritorně, byť i po vydání kolaudačního souhlasu (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2010, č. j. 22 Ca 300/2009-29). Podle žalobce navíc povinnost věc znovu projednat a meritorně rozhodnout uložil žalovanému, respektive orgánu I. stupně zdejší soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014-145, když věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž podle § 54 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je výrok soudu pro orgány veřejné moci závazný. Orgánu I. stupně tedy dle žalobce podle § 50 odst. 4 správního řádu nepříslušelo posuzovat odůvodnění tohoto rozsudku, nýbrž měl věc znovu projednat a rozhodnout.
6. Podle žalobce orgán I. stupně jednostranně vyzdvihoval argumenty stavebníka a zcela nedostatečně se zabýval námitkami žalobce.
7. Žalobce také namítl, že řízení o návrhu na zrušení změny č. X územního plánu obce K., ve kterém byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90, zrušen rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, není v žádném případě ukončeno, a tudíž orgán I. stupně ani žalovaný nemohou předjímat jeho výsledek a na základě toho rozhodovat v opakovaném stavebním řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutky stavebníka vedoucí k pravomocnému povolení nejsou předmětem této žaloby. Za podstatné žalovaný považuje, že je stavba dokončená a užívána na základě kolaudačního souhlasu ze dne 25. 9. 2015, č. j. MUKV 56483/2015 VYST, a že byla zapsaná do katastru nemovitostí. Napadeným rozhodnutím tedy bylo potvrzeno zastavení zahájeného opakovaného stavebního řízení k předmětné stavbě, a proto dle žalovaného napadeným rozhodnutím nemůže být způsobena újma občanům obce K. ani žalobci.
9. K námitce žalobce týkající se pojmu „klasická černá stavba“ žalovaný uvedl, že tím rozumí stavbu prováděnou bez řádného povolení stavebního úřadu. Dodal, že o takový případ se v předmětné věci nejedná.
10. K námitce žalobce, že nebyl respektován závazný právní názor soudu, žalovaný oponoval, že orgán I. stupně postupoval podle závazného právního názoru soudu, když oznámil účastníkům zahájení opakovaného řízení. Dodal, že orgán I. stupně je zároveň povinen dodržovat řadu dalších zásad. Jediným důvodem ke zrušení původního rozhodnutí ve věci bylo zrušení změny č. X územního plánu obce K. rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90. Ten však byl rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, zrušen, a proto důvod zrušení původního rozhodnutí ve věci

odpadl. Orgán I. stupně proto přihlédl k tomu, že stavebník realizoval stavbu v době, kdy bylo dodatečné povolení platné a účinné, a že má nezrušitelné právo stavbu užívat, a dospěl k závěru, že vést opakované řízení a znovu povolovat dodatečně povolenou stavbu, která je již nezrušitelně zapsána do katastru nemovitostí, by bylo zjevně neúčelné, nákladné a zatěžující pro účastníky. Žalovaný se s tímto závěrem orgánu I. stupně zcela ztotožnil, neboť další vedení řízení by dle žalovaného odporovalo základním zásadám správního řízení. Podle jeho mínění ustanovení § 129 odst. 5 stavebního zákona odlišuje klasické nepovolené černé stavby od následně zrušených stavebních povolení.

11. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
12. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že stavba nemůže být na újmu občanům obce K.. Žalobce zdůraznil, že opakované stavební řízení může skončit pouze povolením stavby nebo zamítnutím žádosti, na které navazuje nařízení odstranění stavby, o které žalobce usiluje. Na podporu své argumentace poukázal na právní názor NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 4 As 166/2017-40, že opakované řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona musí vždy skončit meritorním rozhodnutím. Dodal, že je nutné zohlednit, že řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona není návrhovým řízením, nýbrž je má stavební úřad zahájit z úřední povinnosti.
13. Žalobce dále dodal, že žalovaný opomněl, že stavba byla povolena rozhodnutím ze dne 19. 8. 2011, č. j. MUKV-24828/2011 VYST, ačkoliv změna č. X územního plánu obce K., která stavbu tohoto záměru připustila, byla přijata dne 25. 4. 2012 a nabyla účinnosti až 11. 5. 2012. Podle žalobce tedy nemohla dodatečně stavbu legalizovat. Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení 1) tedy od samého počátku věděli, že stavba je v rozporu s územním plánem, a tudíž není důvod hovořit o dobré víře či legitimního očekávání.
14. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 27. 6. 2017 uvedla, že orgán I. stupně dne 10. 3. 2014 dodatečně povolil změnu předmětné stavby před dokončením. Jeho rozhodnutí bylo částečně změněno žalovaným a dne 25. 9. 2015 vydal orgán I. stupně kolaudační souhlas, který byl vydán v souladu s právními předpisy a již jej nelze přezkoumat v přezkumném řízení. Následně došlo ke zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před dokončením a navazujícího rozhodnutí žalovaného Krajským soudem v Praze, protože soud v jiné věci (sp. zn. 50 A 4/2015) zrušil změnu č. X územního plánu obce K.. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90, však byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, a proto podle osoby zúčastněné na řízení odpadl důvod zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před dokončením a navazujícího rozhodnutí žalovaného (neboť rozpor s územním plánem byl jediný důvod k jejich zrušení). Na základě těchto skutkových okolností se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila s názorem orgánu I. stupně a žalovaného, že další vedení řízení je bezpředmětné. V této souvislosti poukázala na ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, které je dle jejího mínění možné analogicky vztáhnout na projednávanou věc, přičemž podle osoby zúčastněné na řízení orgán I. stupně šetřil její práva nabytá v dobré víře kolaudačním souhlasem. K argumentaci žalobce o padělaném zpětvzetí žaloby osoba zúčastněná na řízení poznamenala, že jde o účelové spekulace.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

15. Rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 19. 8. 2011, č. j. MUKV-24828/2011 VYST, byla povolena stavba „Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci K.“.

16. Rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUKV-9505/2014 VYST, byla dodatečně povolena změna stavby I. etapy před jejím dokončením ve věci stavby „Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci K.“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, st. p. č. X a X v katastrálním území K.. Žádost byla podána až po faktické realizaci těchto změn.
17. Dne 25. 9. 2015 byl orgánem I. stupně vydán kolaudační souhlas (č. j. MUKV-56483/2015 VYST), na základě kterého je stavba nově umístěna na pozemcích st. p. č. X, X, X a parc. č. X v katastrálním území K. podle geometrického plánu ze dne 14. 11. 2013, č. 360-28/2013 potvrzeného Katastrálním úřadem v M. dne 28. 11. 2013, č. 1511/2013.
18. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014-145, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, č. j. 094224/2014/KUSK, a rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUKV-9505/2014 VYST, o dodatečném povolení změny stavby I. etapy před jejím dokončením ve věci stavby „Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci K.“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, st. p. č. X a X v katastrálním území K. a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je postaveno na účinnosti změny č. X územního plánu obce K., která však byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90, zrušena, přičemž soud dospěl k závěru, že je zapotřebí k této okolnosti přihlídnout v době rozhodování soudu ve věci.
19. Rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90, o zrušení změny č. X územního plánu obce K. a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
20. Dne 26. 8. 2016 orgán I. stupně oznámil zahájení opakovaného stavebního řízení. Usnesením ze dne 7. 11. 2016 bylo řízení přerušeno do rozhodnutí o podnětu k provedení přezkumného řízení ve věci kolaudačního souhlasu ze dne 25. 9. 2015.
21. Přípisem ze dne 7. 12. 2016 žalovaný podnět k provedení přezkumného řízení ve věci kolaudačního souhlasu ze dne 25. 9. 2015 odložil, neboť po prostudování spisu nenalezl vady, které by odůvodňovaly jeho zahájení.
22. Usnesením ze dne 30. 1. 2017, č. j. MUKV 7470/2017/VYST, orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil opakované stavební řízení - dodatečné povolení změny stavby I. etapy před jejím dokončením ve věci stavby „Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci K.“. Uvedl, že důvodem zrušení dodatečného povolení změny stavby před dokončením bylo zrušení změny č. X územního plánu obce K. v době vydání rozsudku Krajského soudu v Praze, avšak nyní musel vzít v potaz rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, kterým bylo zrušení změny č. X územního plánu obce K. zrušeno. Orgán I. stupně dále zohlednil, že stavebníkovi byl dne 25. 9. 2015 vydán kolaudační souhlas, který již není přezkoumatelný, a proto není důvod vést řízení znovu. Uzavřel, že žádost podle § 129 odst. 5 stavebního zákona se stala zjevně bezpředmětnou, přičemž dodal, že šetří práva nabytá v dobré víře.
23. Proti tomuto usnesení orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Namítl, že není respektován právní názor zdejšího soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014-145, neboť orgán I. stupně byl povinen znovu provést řízení a rozhodnout ve věci. Rozhodnutí podle žalobce jednostranně vyzdvihuje argumenty

stavebníka a námitkami žalobce se dostatečně nezabývá. Poznamenal rovněž, že soudní řízení o návrhu na zrušení změny č. X územního plánu obce K. doposud není ukončeno, a tudíž nelze předjímat jeho výsledek. Na závěr žalobce odmítl argument orgánu I. stupně, že vydání kolaudačního souhlasu odůvodňuje zastavení opakovaného stavebního řízení, přičemž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2010, č. j. 22 Ca 300/2009-29.

24. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně. Uvedl, že ustanovení § 129 stavebního zákona odlišuje nedisciplinované stavebníky, kteří realizují své stavby zcela bez rozhodnutí, od stavebníků, kteří realizovali stavbu v souladu se zákonem na základě povolení, které bylo následně zrušeno (§ 129 odst. 5 stavebního zákona). Žalovaný dodal, že se v předmětné věci zabýval podnětem k provedení přezkumného řízení ve věci kolaudačního souhlasu k předmětné stavbě, avšak neshledal důvody k jeho zahájení. Stavebník má tedy nadále právo užívat předmětnou stavbu, která již byla zapsána do katastru nemovitostí. Žalovaný se tedy ztotožnil s názorem orgánu I. stupně, že po zrušení rozsudku zdejšího soudu rozsudkem NSS odpadl jediný důvod zrušení původního rozhodnutí, a proto další vedení řízení a opakované dodatečné povolování stavby by bylo zjevně neúčelné, nákladné a zatěžující pro účastníky.

Soud v předmětné věci vycházel z následně uvedených ustanovení právních předpisů:

25. Podle § 118 odst. 3 věty první stavebního zákona: „*Stavební úřad může na žádost stavebníka nebo jeho právního nástupce povolit změnu stavby před jejím dokončením.*“
26. Podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona: „*Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno v přezkumném řízení nebo rozhodnutím soudu a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.*“
27. Podle § 129 odst. 5 stavebního zákona: „*U stavby podle odstavce 1 písm. e) vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby.*“
28. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
29. Soud předně konstatuje, že podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, bylo vyloučeno dodatečně povolit změnu stavby před dokončením, neboť dodatečné povolení stavby přichází v úvahu teprve poté, kdy stavebník bez patřičného povolení či v rozporu s ním provede stavbu, zatímco povolení změny stavby před dokončením předpokládá, že stavebník dříve, než požadované změny stavby provedl, požádal stavební úřad o povolení odchýlit se od původní schválené podoby stavebního záměru. Soud v tomto ohledu poukazuje na právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 9 A 58/2013-43: „*Žalovaný nikterak nepochybil, jestliže v napadeném*

rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost stavebníka (ze dne 5. 1. 2009) o povolení změny stavby před jejím dokončením se stala zjevně bezpředmětnou, což vyhodnotil jako důvod pro zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Účelem a smyslem institutu povolení změny stavby před jejím dokončením (§ 118 stavebního zákona) je, aby stavební úřad mohl projednat stavebníkem zamýšlené změny stavby, posoudit jejich soulad se zákonem a rozhodnout o jejich povolení před tím, než dojde k jejich provedení, tedy dříve, než je předmětná stavba včetně změn stavebníkem dokončena (realizována). Z názvu daného institutu „změna stavby před jejím dokončením“ i z dikce ustanovení § 118 odst. 1 stavebního zákona je nade vší pochybnost zřejmé, že o povolení změny stavby před jejím dokončením může stavební úřad rozhodovat pouze v případech, že daná stavba (včetně příslušných změn) nebyla dosud dokončena. V případě, že stavba včetně příslušných změn byla stavebníkem dokončena v průběhu řízení o žádosti, se žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením, o které dosud nebylo rozhodnuto, stává zjevně bezpředmětnou, neboť není naplněna hypotéza právní normy a v ní zakotvená esenciální podmínka pro vedení řízení o takové žádosti, jež spočívá právě v tom, že daná stavba dosud nebyla dokončena. Městský soud dále dodal, že: „Stejně jako není přípustné nejprve provést (dokončit) stavbu a až poté žádat stavební úřad o vydání stavebního povolení, které taková stavba vyžaduje, není přípustné ani to, aby si stavebník usmyslel, že dříve povolenou stavbu neprovede v souladu se stavebním povolením, ale že ji v průběhu realizace svévolně změní, dokončí ji s takovými změnami, o kterých nebyl stavební úřad v průběhu stavebního řízení vůbec informován a nerozhodl o nich, a až po dokončení stavby požádá stavební úřad o povolení těchto změn. Takový nezákonný postup stavebníka je důvodem pro zahájení řízení o odstranění stavby, popř. pro řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 1, 2 stavebního zákona, nikoliv však důvodem pro rozhodování stavebního úřadu o povolení změny stavby před jejím dokončením, neboť stavba včetně změn již byla dokončena.“ Orgán I. stupně tedy pochybil, když ve výroku rozhodnutí uvedl, že v předmětné věci se jedná o dodatečné povolení změny stavby před dokončením, neboť z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelně plyne, že stavba v době vydání rozhodnutí z 10. 3. 2014 byla již dokončena, a tudíž se v předmětné věci nepochybně jedná o dodatečné povolení stavby provedené v rozporu se stavebním povolením.

30. Soud tedy v souvislosti s argumentací žalobce, že stavba byla realizována v rozporu se stavebním povolením, shledal závažné pochybení orgánu I. stupně a žalovaného v aplikaci ustanovení § 129 odst. 1 písm. e) a odst. 5 stavebního zákona, neboť v předmětné věci bylo namíste postupovat podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 stavebního zákona. Postup podle § 129 odst. 1 písm. e) a odst. 5 stavebního zákona se užije v případě, kdy stavebník na základě a v souladu se stavebním povolením realizuje stavbu a následně dojde ke zrušení tohoto povolení. Orgán I. stupně sice rozhodnutím ze dne 19. 8. 2011 stavbu povolil, avšak stavebník ji neprovedl v souladu s vydaným povolením, a proto stavebník žádal o dodatečné povolení úprav. Následné dodatečné povolení stavby ze dne 10. 3. 2014 nelze považovat za „rozhodnutí či opatření vyžadované stavebním zákonem“ ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, po jehož zrušení by se vedlo opakované stavební řízení. Jednak je třeba zdůraznit, že dodatečné povolení stavby stavební zákon nevyžaduje, nýbrž je poskytuje jako mezní opatření k dodatečné legalizaci stavební činnosti. Od rozhodnutí a opatření vyžadovaných stavebním zákonem se rovněž liší tím, že připadá v úvahu teprve v okamžiku započetí stavební činnosti. Není tedy důvod zrušenému dodatečnému povolení stavby poskytovat stejné privilegované postavení v řízení o dodatečném povolení stavby jako zrušeným rozhodnutím a opatřením vyžadovaným stavebním zákonem a vést po jeho zrušení opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona.

31. Soud tedy konstatuje, že stavba byla provedena v rozporu s vydaným stavebním povolením, dodatečné povolení stavby bylo zrušeno, a tudíž bylo namístě postupovat podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 stavebního zákona. Orgán I. stupně měl posoudit, zda stavebník prokázal, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Soud ostatně v předcházejícím rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014-145, zdůrazňoval možnost dodatečného povolení stavby pouze v případě souladu stavby s územním plánem ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a zrušil předcházející rozhodnutí orgánu I. stupně a žalovaného proto, že změna č. X územního plánu obce K., která stavbu umožňovala, byla rozsudkem zdejšího soudu zrušena. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný nesprávně domníval, že stavba byla realizována podle stavebního povolení, které bylo následně zrušeno, nikoliv že byla stavba realizována v rozporu se stavebním povolením, jak plyne z jeho argumentace o rozlišování druhů „černých“ staveb. Tento závěr žalovaného je však v rozporu se správním spisem a právním názorem zdejšího soudu v předcházejícím rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014-145.
32. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že nebyl dán důvod k zastavení řízení pro bezpředmětnost. V návaznosti na výše citovaný právní názor Městského soudu v Praze zdůrazňuje, že je nutné odlišit situaci, kdy stavebník v průběhu řádně povolené výstavby požádá o povolení změny stavby před dokončením, toto povolení získá, stavbu následně dokončí, je mu vydán kolaudační souhlas a následně dojde ke zrušení povolení změny stavby před dokončením, od situace, kdy je provedení stavby v rozporu se stavebním povolením předmětem dodatečného povolení podle § 129 stavebního zákona, stavba je dodatečně povolena a zkolaudována, avšak následně dojde ke zrušení dodatečného povolení. V prvním případě se lze opětovně zabývat povolením změny stavby před dokončením v režimu § 129 odst. 1 písm. e) a odst. 5 stavebního zákona a je třeba přihlížet k případné dobré víře stavebníka. Ve druhém případě však dochází ke zrušení dodatečného povolení stavby, které bránilo stavebnímu úřadu v nařízení odstranění stavby postavené v rozporu se stavebním povolením a obnoveným stavebním řízením ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona. Je tedy zřejmé, že ve druhém případě má stavebník zájem na vydání rozhodnutí o dodatečné povolení stavby, respektive osoba domáhající se odstranění stavby zájem na jejím nepovolení a navazujícím nařízení jejího odstranění. Skutečnost, že před zrušením dodatečného povolení došlo ke kolaudaci stavby, nic nemění na povinnosti stavebního úřadu nařídit její odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, za předpokladu, že nedojde podle § 129 odst. 3 stavebního zákona k dodatečnému povolení stavby, respektive její změny. V tomto ohledu lze poukázat na názor NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29: *„Právní názor zdůrazňující v mezidobí vydaný kolaudační souhlas jako důvod zastavení řízení pro bezpředmětnost není správný. Povaha kolaudačního souhlasu jako titulu pro další užívání stavby je rozdílná v závislosti na tom, zda nadále existuje pravomocné stavební povolení, v souladu s nímž byla stavba postavena, nebo zda bylo stavební povolení následně zrušeno. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 – 92, zabýval tím, zda lze vést řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 ohledně stavby, jejíž užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím, a to bez ohledu na právní moc tohoto rozhodnutí. Zdůraznil, že*

„řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) právně nevýznamná. (...) Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že vydané kolaudační rozhodnutí nabraňuje soulad provedení stavby s platným stavebním povolením.“ Přestože kasační soud v uvedené věci posuzoval věcné nedostatky stavebního povolení a klasifikoval je jako důvod pro vedení řízení o odstranění stavby, je podstatné, že neshledal právní moc kolaudačního rozhodnutí překážkou pro vedení řízení o odstranění stavby, pokud byly nalezeny podstatné vady předchozího stavebního řízení. Sama okolnost, že byl následně vydán kolaudační souhlas k užívání stavby, proto nemůže být důvodem bezpředmětnosti dalšího vedení stavebního řízení.“ Názor orgánu I. stupně a žalovaného, že v důsledku kolaudace již není zapotřebí meritorně rozhodnout v řízení o dodatečném povolení stavby, je tedy nesprávný a námitka žalobce je důvodná.

33. Soud v této souvislosti dodává, že nelze přisvědčit názoru správních orgánů, že v důsledku zrušení rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 50 A 4/2015-90, rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015-181, odpadl jediný důvod zrušení předcházejícího rozhodnutí, a tudíž není důvod znovu rozhodnout ve věci. Jak správně namítl žalobce, správní orgány zcela pomíjejí, že byl podán návrh na zrušení změny č. X územního plánu obce K.. Přestože byl zrušen rozsudek zdejšího soudu, kterým byla změna č. X územního plánu obce K. zrušena rozsudkem NSS, řízení o návrhu dále probíhá. Soud shledal námitku důvodnou.
34. Soud na základě výše uvedeného výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost, neboť v případě zrušení dodatečného povolení stavby není kolaudační souhlas důvodem k zastavení řízení o dodatečném povolení stavby pro bezpředmětnost, přičemž soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně zrušil rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť je založeno na stejném nesprávném právním názoru, a podle § 78 odst. 4 vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou podle § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgány vázány právním názorem soudu.
35. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci úspěšný. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna je dále tvořena třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15 342 Kč. Soud proto uložil navrhovateli povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce Mgr. Davida Netušila, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
36. Soud výroky pod bodem III podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti se kterou by jim vznikly nějaké náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. prosince 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu